

КРИМИНАЛНИТЕ ЗАГАДКИ
НА ГОСПОЖИЦА ЪНДЪРХЕЙ

УБИЙСТВО

В КАМБАНАРИЯТА

ХЕЛЕНА
ДИКСЪН

СН
СОФТПРЕС

ПЪРВА ГЛАВА

---

21 декември, 1933

Слабото зимно утринно слънце едва си пробиваше път през дебелиите стъкла на големия еркереен прозорец в гостната на бабата на Кити в хотел „Делфин“ в Дартмут. Малка коледна елха изпълваше стаята с опияняващия аромат на бор, а множество празнични картички, изобразяващи червеношийки и снежни човечеци, красяха полицата над камината.

– Толкова се радвам, че майка ти се съгласи да придружиш Кити до Ендърли Хол, Алис – каза госпожа Тредуел.

Младата червенокоса прислужница се усмихна щастливо на работодателката си.

– Коледа е повече време за младите, госпожо Тредуел, а и нашата Доли вече е достатъчно голяма, за да помага повече на мама.

Кити се досещаше, че баба ѝ е твърде наясно с най-вероятната причина майката на Алис да бъде склонена да се съгласи – голямото парче шунка, което Кити беше изпратила на семейство Милър като ранен коледен подарък. Алис беше най-голямото от осем деца и парите в домакинството им никога не стигаха.

– Е, скъпа Кити, не си забравила да приготвиш всички подаръци, които планираше да вземеш за леля си, чичо си и другите в Ендърли? – попита лелята на Кити Ливи, като хвърли поглед към пътната чанта, пълна догоре с опаковани и овързани с панделки пакети.

Кити се засмя.

– Да, имам резервни подаръци и за другите гости на къщата, плюс подаръци за слугите, които бяха така любезни към мен при посещението ми през лятото, и дори нова топка за кучето на Луси Мъфи.

Баба ѝ и леля ѝ се засмяха.

– Тогава ми се струва, че имаш всичко. – Леля ѝ я целуна по бузата и Кити долови нежния аромат на теменужки от парфюма, който Ливи винаги си слагаше. – Приятно прекарване, скъпа моя.

– Бабо, сигурна ли си, че ти и леля Ливи нямате нищо против да прекарам Коледа в Ендърли? – попита Кити и се обърна към възрастната дама, която седеше спокойно до огъня, сивата ѝ коса – елегантно фризирана, перлената огърлица – обгърнала шията ѝ. Чувстваше се малко виновна, че тя и Алис отиваха да празнуват Коледа в провинциалното имение толкова скоро след дълго отлаганото погребение на майка ѝ.

Погребението беше преминало много прочувствено. Множество техни приятели от Дартмут и околността бяха дошли да почетат паметта на Елоуд. Сега поне имаха къде да скърбят и някакво усещане за завършек след толкова дълъг период на съмнения.

– Напълно сигурна – заяви твърдо баба ѝ. – Тук ще си бъдем съвсем добре. Планирали сме хубава, тиха Коледа. Милисът Крейвън ще се присъедини към нас за коледната вечеря и сме организирали доста събития с момичетата.

Кити тайничко изпитваше облекчение, че няма да прекара Коледа с госпожа Крейвън, и предполагаше, че баба ѝ отлично знае това. Госпожа Крейвън беше страховитата

УБИЙСТВО В КАМБАНАРИЯТА

бивша кметица на Дартмут и никога не бе харесвала особено много Кити или майка ѝ.

– Освен това ще бъде хубаво ти и смелият капитан Брайнт да прекарате Коледа заедно. – Ливи ѝ намигна и се усмихна пакостливо.

Кити се изчерви и поклати неодобрително глава на зачакките на леля си. Тя все още свикваше с идеята, че с Мат вече ходят официално.

– Трябва да слизаме, Алис. Господин Потър всеки момент ще пристигне с таксито, за да ни вземе.

По-голямата част от багажа им вече беше във файето. Докато Кити нагласяше новата си тъмносиня шапка с червен празничен кант, подходящо ѝ вълнено палто и червени кожени ръкавици, Алис приключи с проверката на багажа. Девојката беше сложила красива зелено-червена коледна брошка на ревера си и носеше нова черна чанта, която да е в тон с облеклото ѝ. Очакваше се да пристигнат в Ендърли Хол навреме за обяд, а Мат щеше да се присъедини към тях вечерта. От няколко дни той гостуваше на родителите си в Лондон и трябваше да се погрижи за няколко неща в офиса си в Торки, преди да се освободи за празника.

Баба ѝ и леля ѝ ги придружиха до долу. Мери, младата рецепционистка, вече надзираваше господин Потър, докато той товареше чантите им в багажника и на стойката в задната част на таксито.

– Прекарай си приятно, скъпа. Моля, предай моите благопожелания на лорд и лейди Медфорд и, разбира се, на скъпата Луси. И моля те, умолявам те, без повече убийства – каза баба ѝ и я целуна за довиждане, а Алис се качи на задната седалка на таксито и се зае да подреди последните дреболии от багажа им.

– Сигурна съм, че ще си прекараме чудесно. И те уверявам, наистина, че не обикалям из околността с надеждата да се натъкна на убийство – отвърна Кити с усмивка. Тя се обърна и целуна и леля си за довиждане.

– Не се тревожи за нас. Просто се забавлявай и предай моите най-сърдечни поздрави на твоя младеж – прошепна Ливи.

– Ти си непоправима. – Кити се усмихна на сестрата на баба си, която много приличаше на нея, но с по-неформално чувство за стил.

После се настани до Алис на задната седалка на таксито и господин Потър затвори вратата, след което зае мястото си зад волана. Когато голямата черна кола потегли, тя помахна на леля си и баба си. След това автомобилът пое по улиците на Дартмут, нагоре по хълма покрай военноморския колеж и се отправи към Ексетър.

Докато се отдалечаваха от Дартмут, слънцето се откажа от жалките си опити да пробие тежките оловни облаци и се оттегли, оставяйки подире си неприветливо небе, сиво като метала на огнестрелно оръжие.

Алис изглеждаше щастлива да наблюдава голите полета и каменните стени, покрай които минаваха, така че Кити се отпусна на мястото си, благодарна за топлината на червеното карирано одеяло, с което беше завила краката си.

Луси не беше споделила много за това кой друг ще присъства на коледното им събиране. Бе споменала обаче далечна братовчедка на лорд Медфорд, която, по нейни думи, идвала всяка година. Кити неизбежно се чувстваше леко напрегната от предстоящия престой, въпреки привързаността си към братовчедка си и роднините си. Гостуването ѝ през лятото се бе оказало почти фатално както за нея, така и за Луси.

– Добре ли сте, госпожице? – попита я Алис.

– Да, добре съм. Просто си мислех за предишното ни посещение в Ендърли – отвърна Кити. Надяваше се Алис да не се притеснява и да не съжалява за решението си да я придружи.

Алис се намръщи.

УБИЙСТВО В КАМБАНАРИЯТА

– Това през юни беше голяма неразбория, нали? – Тя потръпна. – Настръхвам, като си спомня какви лоши неща се случиха. Радвам се, че този път ще бъдем там за нещо хубаво. Вие с госпожица Луси ще прекарате повече време заедно, а и вашият капитан Брайънт също е там, а това си е, ами, съвършено място за романтика, не мислите ли? – Младата прислужница я дари с дяволита усмивка.

– Алис! – упрекна Кити спътницата си, но все пак не можа да съдържи усмивката си.

Момичето се ухили и пак обърна поглед към природните пейзажи, прелитащи покрай прозореца на колата.

Мат беше обещал да донесе отговорите на обявите ѝ в местните вестници, с които молеха за информация за майка ѝ. В хотела беше получила само две писма. И за съжаление, никое от тях не съдържаше нова или полезна информация относно обстоятелствата около изчезването на Елоуд и последвалото ѝ убийство. Нито пък за това как се бе оказала заровена в подземен проход под долнопробна кръчма в Ексетър.

Тръпки полазиха по гръбнака ѝ, когато си спомни събитията, довели до откриването на останките на майка ѝ след толкова години издирване. Единственият човек, който вероятно знаеше нещо за случилото се през онзи юнски ден на 1916 година, сега се укриваше. Езекил Хамет беше главен заподозрян за убийството на своя полубрат Дензъл и последвалия палеж на „Стъклената бутилка“, за да прикрие следите си.

Бяха го обявили за издирване в цялата страна, описанието му беше широко разпространено, но все още не бе задържан. Инспектор Пинч, полицаят от Ексетър, който отговаряше за случая, беше убеден, че Хамет е избягал в чужбина. Кити, от своя страна, не беше толкова сигурна. Беше им известно, че той има много познати в пресътпния свят във и около Ексетър, които може би го бяха приютили.

Нейният приятел отец Ламб от църквата „Светото сърце“ в Ексетър беше обещал да я държи в течение за всичко, което чуе, с помощта на две улични хлапета. Братята, все още деца, бяха изиграли ключова роля в изпълнението на поръчки и предаването на съобщения, докато тя бе издирвала майка си.

Кити им беше изпратила коледни подаръци чрез добрия пастор. Надяваше се, че шаловете, чорапите, ръкавиците и сладките ще са хубава коледна изненада за тях, заедно с малката сума пари, която беше изпратила на майка им. Също така беше подарила на отец Ламб хубава бутилка мадейра. Свещеникът беше прав, като бе казал, че издирването на майка ѝ е приключило, но сега имаше много нови въпроси, на които трябваше да намерят отговори.

Вече бяха напуснали околностите на града и се насочваха по провинциалните пътища към селцето Нютън Сейнт Сайръс и към Ендърли Хол. Не след дълго завиха покрай малката варосана къща на портиера, която вардеше входа на имението, и по дългата автомобилна алея към Ендърли. Кити си наложи да извърне поглед от обгорелите останки на големия дъб, където мъжът, който се беше опитал да я убие през лятото, бе срещнал смъртта си.

– Божичко, госпожице, бях забравила колко голям е Ендърли Хол – отбеляза Алис, вперила поглед в сградата отпред.

Голямата къща от червени тухли и дълбоко разположени прозорци с декоративни стъкла се изправи пред тях. Фасадата бе толкова заплашителна, колкото си я спомняше от предишното си гостуване. Димът от множеството комини се носеше лениво нагоре, за да се слее с гневното сиво небе. Дърветата в близост до къщата се бяха отърсили от повечето си листа и бяха разкрили огромните рошави гнезда на полските врани, накацали високо в голите клони.